

gyndelsessituationer, ikke til Gunst for den nuværende. Den Gang forelaa der ligesom nu et Kommissionsudkast, udarbejdet da som nu af dygtige, sagkyndige Folk; men det da foreliggende Kommissionsudkast havde for Rigsdagen den store Fordel, at det var praktisk talt enstemmigt, kun paa to Punkter var der Divergenser indenfor Kommissionen, og Justitsministeren forelagde det uforandret for Rigsdagen. Dette skal ikke være nogen Kritik af den højtærede nuværende Justitsminister — det ved jeg, man skal være varsom med, thi saa faar man jo altid et saa udmærket Svar igen, at man skal vogte sig noget —, men det kan jo ikke nægtes, at Situationen er ikke blevet lettere derved, at det forelagte Forslag nu igen paa en Række Punkter afviger fra Kommissionsudkastet.

Der er en Række af Tilfælde, hvor Kommissionsmedlemmerne ikke er naaet til Enighed. Jeg nævner som Eksempler § 16 om Tilregnelighedsspørgsmaalet — her taler jeg om Kommissionsudkastets Paragraffer —, der har tre Affattelser, § 17 med to Affattelser, § 25 om extranei, de udenfor et særligt Pligtforhold staaende Personer, der medvirker ved en Forbrydelse, §§ 33 og 34 om Straffen og §§ 54—58 om Bødestraffen; endvidere en Række Bestemmelser i den specielle Del om Blasfemi, falsk Forklaring, almenfarlige Forbrydelser, Barnemord, Udsættelse, uforsvarlig Omgang ved Barnefødsler o. s. v.; og endelig det store Hovedpunkt: om man skal have en Straffelov, der ogsaa er almindelig Del for hele Særlovgivningen paa Straffens Omraade, eller om man skal have en særlig Forseelseslov. Det vil altsaa sige, at paa en meget lang Række af Punkter staar Rigsdagen overfor en Uenighed indenfor de sagkyndiges Kreds.

Her kommer jeg atter til at tænke paa noget, det ærede Medlem Hr. Sundbo sagde. Han talte om, at der ulykkeligvis var saa mange Jurister her i Tinget, og gjorde op, at for det konservative Folkeparti var Forholdet det, at $\frac{1}{4}$ af dets Medlemmer var Jurister, og at det radikale Partis Medlemmer var $\frac{1}{6}$ Jurister. Ja, hvis man gaar videre, viser Brøken sig for Venstres Vedkommende, naar man vil medregne Dr. Karberg, at være saadant noget som $\frac{1}{40}$ og for Socialdemokratiets Vedkommende bliver Brøken saadant noget som $\frac{1}{80}$ — det er ikke meget galt. Men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig at være lidt uforsigtigt af det ærede Medlem Hr. Sundbo saadan straks i Begyndelsen at slaa saa stærkt til Juristerne. Jeg vil gerne anerkende det store Arbejde, som

ganske utvivlsomt ligger bagved det ærede Medlems Foredrag; men er der egentlig nogen Grund til at sige til os Jurister, at naar vi nu begynder at diskutere, kan det blive en køn Øllebrød, der kommer ud af det? Selv om jeg tager i Betragtning, at det ærede Medlem kommer fra Danmarks *far west*, og at Udtrykkene dér falder noget mere oprindeligt, end de maaske gør her nærmere ved det parlamentariske Centrum, synes jeg alligevel, at det er en lidt dristig Udtalelse. Hvis jeg gav mig til at tale om, hvorledes man skulde sammensætte et Blad, er jeg ikke helt sikker paa, at ikke det ærede Medlem Hr. Sundbo vilde paa-beraabe sig *sin* Erfaring som Redaktør, og jeg maa sige, at det vilde jeg føle mig slaaet af. Paa samme Maade synes jeg, det ærede Medlem kunde have baaret sig noget forsigtigere ad end at begynde sin Tale med netop denne stærke Slaaen til Juristerne. Men til Gengæld for denne Oprigtighed vil jeg ogsaa gerne vise mig oprigtig og sige, at jeg finder, der som Motto over det ærede Medlems Tale kunde have staaet den gamle juridiske Travesti paa en Kapiteloverskrift, nemlig: „Om Hor, Mord og Mageskifte“.

Den højtærede Justitsministers Redegørelse begyndte med at rejse Spørgsmaalet: Hvorfor straffer man? Dér vil jeg gerne sige ganske oprigtigt, at hvis jeg skulde besvare dette Spørgsmaal, vilde jeg befinde mig meget ilde. Til Stede her i Salen er jo ikke blot en Professor ved Universitetet, men flere fremragende nuværende og tidligere juridiske Manuduktører, og jeg er ikke sikker paa, at jeg ikke vilde faa et meget lille *Hard sec.* eller maaske et *Non*, hvis jeg skulde til at besvare dette Spørgsmaal. Men een Ting er jeg i hvert Fald klar over, og det er, at den højtærede Justitsminister har ikke Ret, naar han siger, at det er *nødvendigt* at klare sig, hvorfor man straffer. Det er ikke nødvendigt, hvis derved skal forstaaes, at man skal trænge ind til den filosofiske Kærne af dette Problem. Og dér er det saa opløftende for en at se, at under Forhandlingerne i 1865 udtrykte man fra alle Sider sin Glæde over, at det Straffelovsudkast, som da forelaa, ikke var Udtryk for nogen bestemt Straffeteori. Jeg tror, man kan give det nuværende Forslag den samme Kompliment — det er efter min Mening en Kompliment.

Jeg har fremhævet dette med 1866, fordi en Universitetsprofessor i „Social-Demokraten“ har skrevet, at Loven af 1866 stod paa det blinde Gengældelsesstandpunkt. Den paagældende Professor er kendt for